

»Ali si se spomnila na mamico, dušica moja? Mar ti nisem jaz mamica?« jo je vprašala.

»Ste, stel!« je plakaje pritrdila Anica, »ali kje je ona druga?«

»To vé sam Bog, jaz ne!« je vzdihnila dobra ženica, prisrčno objela Anico in ž njo vred jokala. Pojdi, bova šli v cerkev k Bogu, da mu potoživa! On je na ta dan več trpel kakor jaz in ti in kakor vsi ljudje skupaj. Hudoobni ljudje so ga vzeli njegovi materi Mariji, pribili na križ z velikimi topimi žebliji za roke in za noge, in Marija mu ni mogla niti potu obrisati s čela, in ko je vzdihnil od žeje, mu ni mogla dati niti vode — vidiš — jaz pa nosim tebe, moja zlata Anica, na rokah in ti dam vsega, kar hočeš, pa vendar jokaš! — Pojdi k Bogu v cerkev pa poglej tam na njegove krvave rane, poljubila jih boš in nehala plakati.«

Urno se je ženica preoblekla, prijela Anico za roko in odhitela ž njo v cerkev.

V cerkvi je bilo tiho kakor v grobu. Ljudje so klečali s povešenimi glavami in s sklenjenimi rokami — bolj pobožno kakor navadno.

Čekalka je peljala svojo rejenko k stranskemu oltarju, kjer je ležal na tleh na črni blazini velik križ. Okoli klečeči so se pripogibali in poljubovali rane na Odrešenikovem truplu. Starka je ob križu dolgo molila, potem pa zašepetala:

»Le poglej me, Anica, kakor bom jaz poljubila rane na rokah in nogah, pa jih poljubi še ti za menoj.«

Od križa je peljala Čekalka Anico k božjemu grobu. Tam so gorele v mračni temi svetiljke v barvani luči ter čudalepo sipale žar na zlato monštranco, pokrito z belim, prozornim ovojem. Na obeh straneh oltarja pa so klečali ministrantje in gledali gor k žareči monštranci in barvanim lučim. In pri božjem grobu je klečal otrok pri otroku, kolikor jih je prišlo, in vsi so gledali s pobožnimi, srečnimi očmi na tisto čudovito, tajinstveno lepoto. Tako nemara zro božji angeli v krog svetlobe in dobrote, kjer ima svoj prestol Neumljivi, Večni.

Tudi Anica se je zagledala v vso to krasoto, in barvasti žarki lučic so lili mavrico miru in sreče v njeno nedolžno srce.

(Dalje.)

***

Gorski:

Zanimive pripovedi profesorja Silvestra.

9. Kako je na luni.

(Nadaljevanje.)

Peterček je bil namreč opazil že poprej sam na sebi, da se čuti človek na luni mnogo lažjega, in da je mogoče silno hitro hoditi. Da bi se prepričal, če se ne vara, je pobral velik kamen in ga zalučil od sebe. In res! Čeprav je zamahnil z roko prav malo, je vendar sifrčal kamen tako daleč, da ga je bilo komaj še opaziti.

Profesor je zadovoljno gledal na Peterčkov poizkus, potem mu je pa še sam dodal novega.

Že so se bili namreč spet vrnili s hriba v ravnino, in tik pred profesorjem je stala precejšnja vzpetost — skorajda cel grič. Profesor se nekoliko požene in že je bil z veliko lahkoto čez to vzpetost, kot bi na zemlji skočil čez najvišjo streho. Bil je to spet prizor, ki je spravil Peterčka in njegovega očeta v najboljšo voljo. Zakaj bolj smešen kot najbolj smešni pajac v cirkusu se je zdel stari profesor ob svojem skoku, ko so mu zamehedrali škrici ob suknji in dolgi lasje. Kako smešen pa je šele bil, ko je skočil čez hrib in ves srečen mahal Peterčku in očetu, naj storita isto.

Peterček si je mislil: »Če je mogel stari profesor, smem tudi jaz!« Pa se je zaletel proti hribu, potem pa odskočil in, kot bi trenil, je bil že na drugi strani hriba pri profesorju. Za Peterčkom je skočil tudi oče in je še nekoliko dalje priletel onstran hriba.

Vsi so se zdaj začudeno gledali in zadovoljno smejali. Peterček pa, da bi še bolj preizkusil svojo nenavadno moč, je zgrabil za skalo, kakršne bi na zemlji ne vzdignil niti največji velikan, pa jo je dvignil z eno samo roko visoko nad glavo. Isto sta storila tudi stric in oče, pa sta premetavala z največjo lahkoto še veliko večje skale, seveda primerno njuni večji telesni moči. —

Bila je to lepa zabava, in bi se je naša trojica ne bila naveličala kmalu, toda mudilo se jim je z lune. Toda pojasnilo za ta čudni naravni pojav sta pa oče in Peterček le morala dobiti od učenega profesorja, preden zapuste luno. Zvedavo torej stopita k profesorju. On jima pa zapiše:

»Luna je veliko manjša kot zemlja. Iz naše zemlje bi mogli narediti devet in štirideset takih krogel, kot je luna. Ker je torej luna mnogo manjša od zemlje, je tudi njena privlačnost mnogo manjša kot ona na zemlji. Odtod pride, da zamoremo dvigati težje predmete z veliko večjo lahkoto kot na zemlji. Luna jih ne vleče nase s toliko silo. Ker smo pa prav vsled tega tudi mi sami nekako šestkrat lažji kot na zemlji, to se pravi: šestkrat manj težimo na luno, kot bi težili na zemljo, je mogoče, da šestkrat hitreje hodimo, pa tudi šestkrat višje skačemo. Sapienti sat!« je še pristavil modri mož, česar pa Peterček in oče nista razumela.

»Čudno, čudno,« je pomodroval Peterček sam pri sebi, »to življenje na luni! Ko bi bil vzel s seboj šest kilogramov čokolade, bi je imel zdaj na luni samo eno kilo! In četudi bi je ne bil med potjo nič obliznil.« — — —

Po teh dogodljajih so krenili naši popotniki še malo naprej po luni. Vedno bolj so prodirali v ono stran, kjer je vladala popolna tema. Šli so pa seveda z največjo lahkoto, ne da bi čutili le najmanjšo utrujenost, pa šli tudi z največjo hitrostjo. To je bilo tudi potrebno, ker le v tem, da so hitro hodili, so vzdrževali potrebno toploto, da jih ni zmagal vedno bolj naraščajoči mraz.

Solnce je lezlo vedno bolj v zaton. Poljubljalo je še najvišje vrhove gorâ. Na enkrat pa je objela vse naokrog najgostejša tema. Nastala je tako črna noč, da niso niti videli niti čutili roke, če so jo dvignili pred oči.

To pač odtod, ker ni na luni nobenega zraka. Na zemlji se namreč prehod od dneva v noč vrši polagoma, in je še dolgo potem, ko je zašlo solnce, vsaj deloma viden polumrak, ki nastaja odtod, ker je solnčna svetloba ostala še v zraku. Na luni pa ni zraka, ki bi ga solnce razsvetljevalo, zato tudi ni nikakega s o m r a k a , ampak je prehod iz dneva v noč kar hipen.

Da bi si Peterčkov oče v temi pomagal, je poskusil prižgati nekaj žveplenk, ki jih je imel slučajno še s seboj, pa za šmenta nobena ni hotela goreti, četudi so bile suhe. Pa kako bi bile gorele — oče je namreč spet pozabil, da je v brezračnem prostoru, in da v takem prostoru ne more goreti nobena reč.

Hvala Bogu pa, da je bil stari profesor tako moder in oprezen! Že pri odhodu z zemlje se je bil namreč preskrbel z veliko električno svetiljko, ki mu je visela za pasom, da jo porabi ob času popolne teme. To svetiljko je zdaj profesor privil, in je res dovolj močno razsvetljevala temo, da so mogli dalje.

(Konec.)

***

Mladinski novičar.

Vlak povozil . . . Kolikokrat beremo in čujemo žalostna poročila, ki se začno: »Vlak je povozil . . .«, »avto je rani . . .«, »avto se je prevrnil . . .«, »ponesrečenih toliko in toliko oseb . . .« Leta 1925. je bilo samo v Jugoslaviji 419 železniških nesreč. Zakrivili so jih deloma zasebniki, nekaj uslužbenci, druge so pa nastale vsled vremenskih nezgod in stvarnih pomanjkljivosti. Človeških žrtev je bilo pri tem tudi precej veliko: umrlo je 117 oseb, 169 je bilo pa ranjenih. — Človek sicer nikjer ni docela varen, toda kdor se vozi z avtom, se mora pa že dobro priporočiti angelu varuhu. Tudi po železnicah in ob železnicah je čimdalje več nesreč. Dne 6. majnika t. l. je brzovlak do smrti povozil štiriletno deklico Dragico Kolenc, hčerko predilniškega delavca iz Litije. Dekletce je šlo preko tira, ko so bile za tvornice že spuščene, pa je prav v tistem hipu pridrdral brzovlak in — po deklici je bilo. Šla je sicer med angelce božje, toda staršem je zadala ta bridka izguba gotovo hudo rano. Ob takih prilikah, ko se bliža urno vozilo — naj velja pravilo: Previdno in oprezno! Počakaj, drugače hitiš v nesrečo!

Kdo bi si mislil! Če pravi pregovor: »Iz malega raste veliko,« ni misliti samo na stvari, ki rastejo, marveč tudi na nesrečo greha, na razne kreposti, prav posebno pa na bolezen. Včasih zraste iz male nezgode velika nesreča. Tako smo slišali tam v majniku, da je po bosih nogah z bičem ošvrknil neki voznik sicer pridnega dečka M. Oblaka iz Ježice pri Ljubljani, ki se je skrivaj usedel na voz. Pa kaj je bila posledica? Nastalo je iz male poškodbe zastrupljenje krvi in je dečka spravilo v grob.

Če jih je veliko . . . Znano je, da znajo biti čebelice tudi močno hude, ako jim ni kaj povšeč. Tam doli v Alžiru, kjer je davno prej pomlad nego pri nas, je kraj Bonne. Pišejo, da je tam neki voznik prevrnil čebelnjak. Čebelice so se maščevale in napadle oba konja. Opikana sta bila tako, da sta poginila. Pa jim to še ni bilo zadosti. Čebele so napadle na bližnjem vrtu tudi gručo otrok. Opikale so jih tako, da jih spoznati ni bilo več. Le posredovanje zdravnika jim je rešilo življenje.

***